

PROSTOR

pro vaše příběhy

Příběh, který napsala Nguyen Thu Phuong (Nikolka)

Na začátku byl úryvek první kapitoly ze staré balkánské pověsti, (Ateš Periša, ohnivý muž- Legendy, pohádky a humoresky z Bosny a Hercegoviny-) O SKLENĚNÉM MĚSTĚ, ve které je hlavním hrdinou carův syn. Pověst začíná takto: *Žil car a měl syna, jedináčka. V sousedním carství vypukla válka a náš carevič se rozhodl do té války vyrazit. Musel se přeplavit přes moře. Během plavby se ale strhla bouře, loď se zmítala ve vichřici a vysokých vlnách, až se nakonec potopila s veškerým nákladem. Zachránil se jen carevič, který se zachytil o skalní výčnělek. „Co mám dělat“, naříkal. „Jsem tu sám. Bože, pomoz mi. Hrůza je zůstat, hrůza je skočit do moře...“* Nikolka starou pověst neznala. Jejím úkolem bylo dokončit tento příběh jen dle své fantazie. Vznikl z toho příběh úplně jiný, ale rozhodně ne méně napínavý a zajímavý.

.....

1. kapitola

Carevič bloudil po skále a netušil, co má dělat. Najednou vykřikl: „Mám to!“ Vyndal si svůj meč a začal sekát strom. Šlo to těžce, ale nakonec se strom skácel k zemi. Poté vytesal klády a provazem - našel ho ve svém batůžku, který jediný spolu s ním uvízl na skále, kam ho vyhodila velká vlna - je k sobě přivázal. „Jsem to ale šikulá!“ pochvaloval se carevič. Přitáhl vor k vodě a uvědomil si, že když vlny potopily jeho loď, vor zničí jako nic. Tak se ztrápeně posadil a začal propadat panice. Co když se odsud nikdy nedostane? Co s ním pak bude? A co se stane s jeho carstvím? Kdo bude po jeho otci vládnout? Když se ale moře utišilo, napadlo ho, že by mohl doplnout na nějakou pevninu dřív, než nastane bouřka, která zničí jeho vor. Ze zbylé klády si udělal pádlo a dostrkal vor na vodu. Stoupl si na něj a rozhlédl se. Kam teď? ROVNĚ!!! Přesně tak!!! Sedl si a začal pádlovat. Pádloval, pádloval, pádloval, pádloval a pořád pádloval... A pádloval tak moc, že se z toho téměř zbláznil. Najednou si uvědomil, že má hlad. „JUPÍ!!! Sváča!!!!!!!“ vykřikl a z batůžku si vyn-

dal sušenku, která se jmenovala *Starý orel*. Mňamka! Byla ve tvaru orla, který byl políty čokoládou a posypaný barevnými posypkami. Byla s vanilkovou náplní. Tu přímo miloval! „*Starý orle*, ještě že tě mám! *Starý orel* je prostě božííí! Přesně tak! BOŽÍÍÍ!!!“ hulákal na všechny strany. Najednou uslyšel pleskání mnoha křídel. Otočil se a spatřil na obloze ORLY!!! Opravdové živé orly! Údivem padl na zadek a zůstal sedět. Největší orel, který letěl jako první, přistál před carevičem na voru. Ostatní orli jim kroužili nad hlavami. „Neznámý člověče,“ promluvil Velký orel (takhle mu budeme říkat) „co zde děláš a proč tu jsi?!“ „J-j-já... *Starý orel je božííí!!!*“ vysoukal ze sebe. Velkého orla to zřejmě zarazilo, protože s otevřenou pusou zíral na mladého (a úplně zmateného) careviče. „*Starý orel*, víš?“ zamával Velkému orlovi před zobákem čokoládovou sušenkou. Velký orel mu jí okamžitě vyklovl z ruky a carevič začal ječet jako holka: „Ne, prosím, ne!!! Tohle mi nedělejte! To je ten nejhorší trest ze všech! Přiznávám, že jsem utrlh a snědl všechny čokoládové postavičky z vánočního stromečku! Přiznávám, že do inkoustu jsem všechny otcovy papíry namočil já! A přiznávám, že jsem všechny vzácné obrazy z naší galerie pomaloval zelenou, zářivou barvou já! Ale tohle mi, PROSÍM, nedělejte!“ Klekl si a stiskl ruce.

„Jdu ji prodat!“ řekl Velký orel, vzlétl k ostatním a zvolal: „Orlí sušenka jen za jednu lidskou hlavu!“ Všichni začali hned povykovat, až nakonec jeden orel vykřikl: „Támhle!“ a vrhl se na mladého careviče. „Cože!?! Neeeee!!!“ hekal a poskakoval, až spadl do vody. Všichni orlové se k němu blížili, jako by jim šlo o život. Carevič se opět vydrápal na svůj vor a začal zběsile pádlovat. Samozřejmě, takhle nemohl orlům uniknout. Vor byl moc pomalý a orlové moc rychlí. Tak to carevič vzdal a hupsl do vody. Zachránil si tím život, protože kdyby zůstal na voru, skončil by v zobáku jednoho z těch velkých orlů.

Ponořil se pod vodu, otevřel oči a plaval. Najednou ucítil palčivou bolest v zádech-jeden orel se mu zaryl drápy do zad. „Jáááúvajs!!! Sakra, to nemáte ani slitování? Proč jste tak bezcitní?!!!“ křičel a plácal kolem sebe rukama. „Nech toho! Spadneš a zabiješ se!“ ozval se nad

ním trochu jemnější hlas, než byl hlas Velkého orla.
„Vždyť to přesně chcete!“
„Zmlkni nebo tě tam dolů fakt shodím! Nebo radši ne, počkám si, až doletíme k nějaký hodně špičatý skále a tam tě shodím!!!“
„Už mlčím.“ pípнул carevič a bezvládně visel. „A kam to vlastně letíme?“ odvážil se po chvilce ticha carevič promluvit.
„Uvidíš.“
„Ale já tam mám věci!“ ,
„No a co!“ zahřměl hlas nad carevičovou hlavou.
„Ach jo...“ zamumlal si carevič spíš pro sebe.

2. kapitola

Letěli dlouho, předlouho, snad to bylo několik hodin, kdoví... Nakonec doletěli na malý, barevný ostrov. Když přiletěli blíž, ukázalo se, že není tak malý. Všude pobíhaly myšky, plazili se hadi a poletovaly malé chlupaté kuličky s velkýma očima a sovíma ušima. Měly jenom nohy. A samozřejmě také malinký kulatý zobáček. Zpod nohou jim vykukoval chundelatý ocas. Nebe zdobili pestrobarevní motýli poletující všude kolem. Stromy nebyly jen zelené, ale i modré, fialové, žluté... Prostě, byl to takový duhový ostrov. Orel pustil careviče a ten se hned otočil. Podle tvaru hlavy poznal, že se nejedná o orla, ale orlici. Jakmile se dotkla drápy země, začala zářit, že musel carevič odvrátit zrak. Když světlo pohaslo, spatřil carevič nádhernou dívku oblečenou v šatech z bílého peří. Měla hnědé, vlnité vlasy, které jí splývaly až na ramena. Nohy měla bosé a pleť bílou. „Ahoj!“ řekla něžným hláskem, ve kterém bylo trochu poznat orlici a zamávala carevičovi. „Jmenuji se Rosa Esterika. A ty jsi?“ „Eee...no víš, já...“ brblal carevič. Byl ohromen Rosinou krásou a také tím, jak se přeměnila orlice v člověka. Rosa se zasmála, protože ji pobavil pohled na careviče. „No? Jmenuješ se jak?“ zkusila to znovu a usmála se. „Ehm, no..to, já...vlastně, myslim...že...Korin.“ vysoukal ze sebe carevič Korin.
„Chachacha!“ rozesmála se Rosa a upadla na teplý písek.
„Hezké jméno!“
„Ehm, noo...“ Korin byl zmatený a v rozpacích. Škrábal se na hlavě a nevěděl, co říct. Nakonec řekl: „Můžeš mi říkat Korn. Tak mi říká můj otec.“
„Hmm, Korin je lepší. Tak pojď!“ zvolala Rosa, chytla ho za ruku a táhla ho hlouběji do lesa. Běžela a Korin se divil, jak může běhat tak rychle a tak dlouho. Najednou se zastavila a řekla: „Bud' potichu.“ Stáli před velikánskou horou, ve které byla tmavá jeskyně. „Pojď za mnou!“ šeptla Rosa a potichu se rozběhla k jeskyni.
Utíkali spolu tmavou jeskyní, až najednou Korin zahlédl jasné světýlko. Čím víc se přibližovali, tím bylo světýlko jasnější. Nakonec doběhli na kraj. Korin málem spadl dolů. Rosa mu ukázala takovou podivnou krabici, do které by se

oba mohli vejít. Vlezli do ní a Rosa zatahala za malou chaluhu, která visela ze stropu krabice. Najednou začala krabice klesat a Rosa Korinovi řekla: „Tohle jsem si zařídila sama! Jinak bychom museli jít dolů pěšky. Tam vzadu jsou totiž schody.“ Nakonec narazila krabice o zem. Vylezli ven. Než se stačil Korin rozkoukat, táhla ho Rosa dál. Zastavila se až u malého domku. Nebyl to ale jen tak ledajaký domek, byl celý ze skla. Korin se rozhlédl a zjistil, že skleněné je tu všechno. Domy však byly postavené ze silnějšího skla. To bylo lehce namodralé a nebylo přes něj vidět. ,

„Vítej ve Skleněném městě!“ zvolala Rosa. Korin se rozhlížel s otevřenou pusou.
„No, tak pojď dovnitř.“ pobídla ho Rosa. Vstoupili skleněnými dveřmi do domku, který byl nejspíš Rosin.
„Ta , vysvětlíš mi to všechno? A taky to, jak se sem dostaly moje věci?“ dodal, když si všiml svého batůžku, ležícího na skleněném stole. „Ach jo, musím ti toho tolik vysvětlit! Ten batoh neřeš. Nad námi je Duhový ostrov a my všichni ze Skleněného města jsme prokletí v orly. Pevná zem Duhového ostrova nás promění v Erkly. Erklové jsou bytosti podobné lidem. Vládou mocí ptáků. Poznáš nás podle bílé pleti a oblečení z peří. Zaklela nás mocná čarodějnice Aranka. Má moc hezké jméno, ale je hrozná! Naštěstí nás dokázala proměnit jen v orly a ne v nic horšího. Chrání nás totiž kouzlo ptáků, díky kterému nás nedokázala proměnit třeba v draky. Byli bysme moc agresivní. Když jsme orlové, jsme drsnější a chováme se víc jako orlové. Duhový ostrov má moc proměnit věci v to, co opravdu jsou. Ale třeba tebe nepromění v nic, protože ty už máš svou pravou podobu. No a to je tak všechno. Už všechno chápeš? Jo! A taky, naše skupina se jmenuje Šest set orlů. Je nás totiž šest set. Polovina jsou Erklové, druhá polovina normální orlové. Dobře si s nimi rozumíme. Jéje! Ono už je tolik hodin?! Poběž za mnou, než přijdeme pozdě!“ polekala se Rosa a utíkala z domečku skleněnými ulicemi. „Počkej!“ křikl za ní Korin, ale marně. Rosa běžela a běžela, jako by jí šlo o život. Tak běžel Korin za ní.

3. kapitola

Doběhli až k jedné vysoké budově, která byla zřejmě také nejstarší. Krásu však neztratila ani za tu spoustu let. Byla obrovská a na boku byla sněhová brána. Korin se jí dotkl a byla opravdu ze sněhu, jenže tenhle sníh byl stejný jako sklo, ze kterého byly postaveny domky. Rosa položila ruku na bránu a zašeptala jakási slova, která Korin neslyšel a na bráně se objevily malé, zářící žilky. Proplétaly se mezi sebou jako malí hadi. Když se všechny žilky dotkly kraje brány,

ozvalo se tiché vrznutí a brána se pomalu začala otevírat. Rosa vzala udiveného careviče za ruku, položila si prst na rty a vedla ho dovnitř budovy. Ze stropu visel křišťálový lustr a na stěnách byly poličky s mnoha poháry a vázami. Na podlaze byly rysy květin a stromů. „Páni! Tak tomu říkám pořádné barák!“ vydechl ohromeně Korin, ale Rosa ho ihned napomenula: „Psst!“ Korin tedy ztichl a pokračoval v chůzi. Zastavili se až před velkými, mramorovými dveřmi tmavě modré barvy. Rosa na ně zaklepala. „Halo? Kdo je tam?“ ozvalo se z druhé strany. ,

„Rosa Esterika! Přivedla jsem člověka!“ odpověděla Rosa. Po chvilce ticha se dveře otevřely a za nimi stál vousatý, usměvavý stařec s holí v ruce. Na sobě měl šat z peří a světle modrý plášť. Nohy měl, stejně jako Rosa, bosé a plet' lehce bílou. „Pojďte dál!“ řekl svým příjemným hlasem pokynul jim rukou, aby šli dál. Rosa se na něj usmála a společně s Korinem šla dovnitř. Místnost, do které vešli, působila útulně a bezpečně. Osvětlovalo ji několik svíček a police byly přeplněny knihami. V rohu stál psací stůl s ptačím brkem a hromadou popsaných papírů. Na druhé straně si v kleci čechral peří nádherný pták. Svě azurově modré oči upíral na nově příchozí a jeho červené peří se třpytilo ve světle svíček. Korin k němu došel a jeho dlouhý ocas ho zašimral na kůži. „To je Fénix. Je velice vzácný. Po několika dnech mu opadne všechno peří a shoří. Pak se znovu zrodí. Říkám mu Ronie.“ vysvětloval stařec Korinovi. „To je úžasné stvoření.“ Stařec přikývl a vyzval je, aby si sedli na židle, které stály naproti psacímu stolku. „Táák.“ řekl stařec. „Ehm, proč tu vlastně jsme?“ zeptal se Korin. „Ty to ještě nevíš?“ podivil se stařec. „Roso, jak to, že to ještě neví?“

„Promiň, ale neměla jsem čas!“ bránila se Rosa. „Dobře, tak mu to řekneme teď. Roso, řekni mu to.“ „Všechno to začalo, když nás Aranka zaklela. Sice máme rádi ptáky, ale když jsme orlové, mohli bychom zabít nějaké zvíře či dokonce ohrozit svět lidí, což my samozřejmě nechceme. Navíc nemůžeme používat svou moc, takže jsou všichni ptáci v ohrožení, jelikož my je chráníme a oni nám na oplátku někdy v něčem pomáhají. Musíme najít Knihu vzpomínek, ve které jsou uloženy naše vzpomínky z minulosti. Aranka nám Knihu vzpomínek ukradla, protože jen s její a tvou pomocí můžeme kletbu zlomit. Tu nejstarší vzpomínku uvidí jen člověk. Ta vzpomínka nás osvobodí. Jednoho dne jsme letěli přes moře a zaslechli jsme nějaký křik. Letěli jsme za ním a byl jsi to ty. Pak víš, co se stalo. Ten veliký orel je Xavier. Je to vládce orlů. Všichni tě chtěli zabít, i Erklové, protože je přemohla jejich orlí část. Naštěstí na mě tolik nepůsobí, tak jsem tě vzala sem. A tohle je Moridus. Velký čaroděj z rodu Dakvilů. Dakvilové jsou taková zvláštní čarodějovka, znají různé kletby, zaříkadla, kouzla... No a to je všechno. Jo a Moride?“

„Copak?“

„Tady Korin by potřeboval teplý šálek Saitarského čaje.“ „Proč?“ podivil se Moridus. „To víš, musí ho ochutnat.“ „Aha.“ řekl Moridus a šel ke skříňce pro šálek na čaj. Když byl čaj hotový, podal ho Korinovi. „Hmm, je to dobrý!“

„Každý ze Skleněného města ho má rád. Vymyslela ho Saitara. Pocházela z Ledového kraje a zima jí vůbec nevadila. Pomáhala všem, taky měla jednu Ledovou kočku, takovou bílou. Říkala jí Vločka. Rozhodla se, že bude míchat lektvary, dělat různé nápoje a tak. Měla svou knihu, kterou pojmenovala Lektvary a nápoje, do které zapisovala všechny své nápady. Některé její lektvary měly léčivé účinky. Jednou přijela do Skleněného města na návštěvu, pak ale přišla Aranka. Nesnáší zvířata a tak zabila Vločku. Poté rozpoutala bouři a zlomyslně se smála. Saitara Vločku milovala a za nic na světě by ji nevyměnila. Byla z toho tak zdrcená, že nebyla schopná mluvit. Udělala jí u náměstí hrob a dlouho u něj plakala. Pak se sebrala a ve svém pokoji pro ni vymyslela čaj, protože Vločka ráda pila čaj. Nalila ho do Vloččiny oblíbené misky a donesla ho k jejímu hrobu. Ten čaj zapsala do své knihy jako poslední recept. Jmenuje se Saitarský čaj a je to ten, který zrovna piješ.“ „A můžu ho vůbec pít, když je pro tu kočku?“ zeptal se hloupě Korin.

„Áááach jo!“ povzddechla si Rosa. „Víš co? Seznámím tě s naším městem. Pojd'! Děkujeme za tvou pohostinnost!“ zavolala Rosa ve dveřích na Morida a zamávala mu. „Nashle a díky za čaj!“ řekl Korin a šel za Rosou.

4. kapitola

Když vyšli, Rosa řekla: „Právě se nacházíme v nejstarší a nejvyšší budově Skleněného města. Jmenuje se Bílá věž. Jéé, tady je pokoj tety Amélie. Tetička Amélie je sestřenice Morida. A vedle ní má pokoj má nejlepší kamarádka Chloe. Je strašně vtipná a milá. Její matka je královna, ale i když je Chloe princezna, dává chudým lidem jídlo, pomáhá pracovníkům v práci a není vůbec nafoukaná. Zato její sestra Kornélie, to je hrůza!!! Pravej opak Chloe! Fuj! Je starší, ale lid si zvolil za budoucí královnu Chloe. Mají jí rádi. No, Kornélie je holt příšera, kterou všichni nesnáší. Ježíš, támhle jde!“ Na druhé straně chodby, v níž se právě ocitli, kráčila krásná dívka. Její blondáté vlasy jí spadaly až na záda a místo oblečení z peří na sobě měla třpytivé fialové šaty, které se za ní táhly jako závoj. Kolem ramen jí visela bílá, zvířecí kožešina. Šla na vysokých podpatcích, její boty měly lesklou, světle fialovou barvu. „Hej, ty tam! Co si myslíš, že děláš?!! A co ty!? Ty jsi kdo jako?!!“ křičela svým panovačným hlasem Kornélie a otočila se na Korina.

„Tohle je normální člověk, zato ty bys měla ztichnout, ty bestie!“ naštvála se Rosa a rychlým krokem odešla. Ko-

rin šel za ní, sotva jí stačil a ještě zaslechl jak za nimi Kornélie běsnila: „To je taková urážka! Pche, to se poví! Matka vám dá za trest 200 let utírat podlahy našeho království! A až skončíte, otec vás zabije a přede všemi znemožní! Ještě uvidíte!!!“

Když se jim Kornélie ztratila z dohledu, Rosa spustila: „Já jí tak nesnáším! A tohle byl teprve začátek! Ani nevíš, co všechno dokáže!!!“

„Tady bydlí i královna?“ zeptal se po chvíli Korin.

„Nene, tohle je taková budova, ve které bydlí všechny důležité osoby. Ta bestie tu nebydlí, jen se tu prostě prochází, aby všem poroučela. Samozřejmě, Chloe by mohla taky bydlet ve hradě, jenže ona je ráda mezi lidmi. Nechce, aby si ostatní mysleli, že má ráda takové ty obrovské jídelny a sluhy a obří ložnice... Její sen je být jako ostatní lidi. Pryč od těch všech povinností!!!“ vyprávěla o své kamarádce Rosa. „A nyní se blížíme k hlavní síni Bílé věže! Ano, ta proslulá místnost, kde se konalo tolik oslav, porad a předávání cen!“ zarecitovala Rosa hlasem průvodce královskými budovami. Otevřela pozlacené, dvoukřídlé dveře a oba vstoupili. Uprostřed byl veliký stůl s mnoha židlemi. Kolem stěn se klikatily mohutné sloupy a na konci místnosti bylo pódium s bílým klavírem. „Páni! Vždyť je to tu jak ve hradě!“ zíral Korin na židle, sloupy, stůl a pódium.

„No jo no.“ usmála se Rosa.

5. kapitola

Celý den pak strávil Korin poznáváním Skleněného města. Potkal se i se spravedlivou, vtipnou a moudrou královnou Zelindou.

„No a vy máte ráda zelí, že se jmenujete Zelinda?“ zeptal se Korin královny, když seděli všichni u královského stolu.

„Chechegahihachehahaha!!!“ smála se Rosa, až málem spadla ze židle.

„Haha, to ne! Ale občas si ho ráda dám! Haha!“ zasmála se královna a nalila Korinovi a Rose čaj. „No, já už musím jít na schůzi s nejvyššími rádci. Ještě vás doprovodím k bráně.“ řekla Zelinda a zvedla se ze židle. Doprovodila je a odešla.

„Táááák. Co bude teď? Zajdeme na zmrzku nebo se podíváme ještě nahoru na ostrov?“ zeptal se Korin Rosy.

„Nezapomeň, že tu nejsi na dovolený! A co je *srska*?“ podívala se Rosa.

„Ehm, jmenuje se to *zmrzka* a je to taková studená a moc dobrá pochoutka, kterou vymysleli lidé.“ vysvětlil Korin.

„Aha. Teď půjdeme ke mě domů. Musíš si vzít věci.“ řekla Rosa a šli k ní domů. Korin si vzal svůj batůžek a Rosa ho zavedla k pokoji, který mu služebníci ve Věžičce připravili.

Hned jak se převlékl do šatů od Erklů, hupsl do postele, zamotal se do peřiny a usnul. Ta dlouhá cesta ho unavila.

Probudil se kolem poledne. Uvědomil si že má hlad. Otevřel svůj batůžek a našel okousané jablko, dva *Staré orly*, balíček s párky, smradlavé ponožky, bagetu plněnou šunkou a zeleninou, láhev pomerančové limonády, bramborový salát se lžící a knížku na cesty. Vzal si jablko a dojedl ho. Hlad ho ale nepřesl a ostatní jídlo si chtěl nechat na horší časy. Zasténal a šel se porozhlédnout po pokoji, jestli něco nenajde. Byla tu lednička plná nejrůznějších podivností. Zaujal ho zelený kopeček něčeho na talířku s červenou kuličkou nahoře. Na talířku bylo napsáno *Zajmandel s chropinkami*. Ze skříně nad

ledničkou si vyndal lžičku. Ochutnal a zjistil, že Zajmandel s chropinkami je ta nejlepší věc, kterou kdy jedl. Naráz zhltnal celý Zajmandel a vše zapil pomerančovou limonádou. Pohodlně se usadil a o všem popřemýšlel. Najednou do jeho pokoje vrazila Rosa s několika erklovskými strážci.

„Korine, musíš jít s námi!“ vykřikla Rosa a vytrhla ho tak z myšlenek.

„A proč?“ nechápal Korin.

„Vem si svůj batoh!“ Rosa mávla rukou a strážci ho vytáhli z pokoje.

„Tak hele! Já nejsem žádná hračka! A navíc umím taky chodit, jestli vám to nedošlo!“ ohradil se Korin a vysmekl se jim z rukou. Popadl svůj batůžek a šel za Rosou. Vrhla našťvané pohledy na strážce. Ti se na něj koukali jako by chtěli říct: *Moc se omlouváme, ale bylo to na příkaz slečny Rosy!* Korin se tedy otočil a poklepal Rose na rameno.

„Co je?“ zeptala se Rosa, aniž by se otočila.

„Jen jsem se chtěl zeptat, kam tak spěcháme?“

„Jdeme se připravit na cestu.“

„Na jakou?“

„Uvidíš!“

Korin už se tedy neptal.

Před bránou do hradu je zastavila stráž. „Kdo jste?“ zeptal se Erkl nalevo.

„Rosa Esterika. Královna nás...“ nedořekla Rosa.

„O vás víme, pojd'te dál.“ pustil je Erkl dovnitř.

Když došli do hradu, královna už na ně čekala.

„Pospěšte, nemáme času nazbyt,“ pobídla je a zavedla Korina a Rosu do zbrojovny. Strážci zůstali v pokoji pro služebníky. Královna dala Korinovi meč a luk s šípy. Rose podala Amulet přání a Akardimův štít. „Tento amulet ti splní tři přání, ale nezapomeň, použij ho jen v nejvyšší nouzi! A Akardimův štít má sílu větší než sto nejsilnějších Erklů. Když zmáčkneš toto tlačítko, stane se z něj miniatura štítu. Podívej.“ Královna stiskla tlačítko a štít se zmenšil.

„Vemte si taky tuhle brašnu, je v ní vše, co budete potřebovat. Přibalila jsem vám i nějaké to jídlo na cestu.“ Královna Zelinda ukázala na hnědou brašnu v rohu místnosti. Rosa pro ni doběhla a přehodila si ji přes rameno, Akardimův štít si dala do kapsy a Amulet přání si pověsila na krk. Korin si zatím oblékl brnění, zasunul si meč za opasek a šípy s lukem si vzal do rukou. „Asi už vyrazíme, ať přijdeme co nejdřív.“ rozhodla Rosa a královna je vyprovodila ven.

6. kapitola

„Půjde s vámi naše pátrací skupina, kterou tvoří 12 našich nejlepších bojovníků, Lola s Matylidou a taky Mordus.“ řekla královna a pošeptala něco strážníkovi Borisovi. Ten někam odběhl a za chvíli s ním přišlo 12 ozbrojených válečníků, dvě veselé dívky a Mordus. Došli až k Rose a Korinovi a Mordus řekl: „Rád vás zase vidím, příteli! Zdravím vás, Roso. Rukulíbám, má nejdražší královno.“ uklonil se Mordus královně.

„Moc mě těší, Moride. Myslím, že víš, proč jsem vás všechny zavolala.“

„Ach ano, vím to moc dobře.“

„Takže, proč jste všichni tady? Nastala ta velká událost. Rosa Esterika nám přivedla člověka a my nesmíme ztratit mnoho času. Jistě všichni víte, co nám Aranka provedla a pokud nezískáme Knihu vzpomínek do zatmění Slunce, jsme ztraceni. Zatmění Slunce bude již brzy, takže vy,“ ukázala královna na pátrací skupinu a pokračovala. „půjdete s Rosou a Korinem, to je ten člověk.“ dodala. Nastalo hrobové ticho, nikdo ani nepípl.

„Tak se připravte!“ zvolala Zelinda a všichni s ní začali souhlasit, volat na ostatní nebo se ptali, kde je jejich meč apod. Byl to takový mumraj, že Korin nevěděl, co dělat. Najednou do něj dloubla loktem Rosa a zašeptala: „Jseš připravený?“

Korin se na ní otočil a kývnul hlavou.

„Tak pojď.“ pobídla ho a zamířila přímo doprostřed mumraje. Korin ji následoval.

Před velkou, skleněnou budovou s ozdobnými vlnkami se zastavili, Rosa zatlačila do obrovských dveří a ty se trochu posunuly. Když byly otevřeny dokořán, vběhli dovnitř a ocitli se v místnosti, plné těch nejrůznějších vozů a kočárů.

„Jééé, my pojedeme v tomhle?“ zeptal se Korin a ukázal na světle fialový, kulatý a proužkovaný kočár s velikánskými koly a kulatými okénky.

„Ne-e.“ odpověděla mu Rosa.

„Tak v tomhle?“

„Ne.“ zavrtěla hlavou.

„Nebo pojedeme tímhle?“

„Néééé!“ povzdechla si Rosa.

„Tak teda-“

„Dost už! Stačí, vezmeme si tohle. Je to Gráúhm.“ řekla Rosa a ukázala na jakési vozidlo, které mělo tvar auta bez kol. Viselo ve vzduchu a vešli by se do něj asi tak čtyři lidi.

„Ehmm... Vždyť do toho se všichni nevejdeme!“ zpanikařil Korin.

„Ááá, nehloupni, budeme jich mít víc, ne?“ usmála se Rosa a podívala se dovnitř vozidla.

Všichni se sešli před Bílou věží. Zelinda dala nařízení, že mají strážníci přinést Omdónia. Když bylo vše připraveno, řekla královna: „Moridus pro tuto chvíli uvařil Lektvar pravdy, který má stejný účinek jako Duhový ostrov. Dalo mu to opravdu velkou práci a přísady hledal velice dlouho! Každý z vás dostane jednu kapku. Wille? Přines mi 16 skleniček.“

Když Will přinesl sklenice, královna je podala zrzavé, krátkovlasé dívce.

„Podrž je, Lolo a dávej pozor, ať se nerozbijí. Tak, rozloučili jste se už se svými blízkými?“ zeptala se královna Zelinda. Ze všech stran se ozvalo hlasité ANO a královna zavelela: „Takže teď vyrazíme nahoru!“

7. kapitola

Nahoře na ostrově si královna vzala od Loly skleničky a Moridus jí podal lahvičku zelenočervené tekutiny. Královna naplnila skleničky tekutinou a každému

z pátrací skupiny a Rose dala jednu skleničku. „Napijte se!“ pobídla je královna. Když byly jejich skleničky prázdné, Zelinda řekla: „Korine, ty nepotřebuješ Lektvar pravdy, protože-“

„Jo jasně, chápu, chápu... Jsem člověk.“

„Ano, takže, Gráúhmy jsou připravené?“ zeptala se Zelinda.

„Mám dotaz. Kdo vymyslel tak blbý jméno?!?!“

„Gráúhmy?!?! Proboha!“ vykřikl Korin a všichni se na něho udiveně dívali. Rosa mu vysvětlila, že ho tak pojmenovali, protože ho vynalezl mocný Erklvský vládce Krch, který neustále řval: „Gráúm! Hm, hm!“

„No tak,“ pokračovala Zelinda. „jsou připraveny?“

„Ano, Vaše Veličenstvo!“ odpověděl královně Boris.

„Borisi! Vždyť jsem ti říkala, ať mi říkáš Zelindo. No nic, musíte vyrazit, tak si nastupte! Korin sedí s Rosou, Moridem a s Borisem. Pak budou Will, Lola, Matylida a Barny. Robert půjde...“ Královna řekla, kdo s kým bude sedět v Gráúhmech a nakonec k ní přišla Rosa a řekla: „Královno, bylo mi ctí vám sloužit.“ A pak se uklonila.

„Sloužit? Spíše vždy mě rozveselit a radit mi!“ zasmála se královna a objala Rosu.

„Veličen-st-s-chtěl jsem říct Zelindo! Královno Zelindo, bylo mi a mým kamarádům také ctí vám sloužit!“ řekl Boris a poklekl.

„Jistě! Byl jsi vždy ten nejlepší bojovník a já věřím, že na své cestě uspěješ. Drž se!“ usmála se královna a poklepala ho na rameni. Pak k ní přišel Korin.

„Rád jsem vás poznal, královno. A děkuji za pohostinnost!“ řekl.

„To je maličkost! A až se vrátíš, přijdeš zase. Musíš si vzít své věci a také to musíme oslavit!“ oznámila mu královna.

Lola a Matylida královně prostě zamávaly a nastoupily do Gráúhmu. Královna zamumlala něco jako Kde je Chloe? a najednou se z jeskyně ozval křik.

„Počkejte!“ Ohlédlí se a uviděli dívku s krátkými, rovnými, hnědými vlasy, která byla přibližně stejně stará, jako Rosa. Měla bílé tričko, náhrdelník z modrého peří a sukni z pestrobarevného peří.

„Chloe!“ vykřikly společně královna a Rosa. Dívka k nim doběhla a pak následovalo veliké objetí.

„Chloe! Už jsem ani nečekala, že přijdeš!“ zvolala Rosa.

„Já myslela, že jsi zapomněla přijít!“ řekla Zelinda.

„Zprvu ano, ale pak jsem si vzpomněla a běžela za vámi. Jenže Roláda mě zdržovala, protože si chtěla hrát! A víte, jaké to je? Tahá vás, poskakuje kolem vás, plete se vám pod nohy! Nemůžete nic dělat! Tak jsem jí musela hodit párkrát aport! Když se sklidnila, nevěděla jsem, kde jste. Hledala jsem vás všude, až mi jeden pán řekl, že jste před Bílou věží. Tak jsem běžela tam, ale žádná skupina Erklů s jedním člověkem nikde! Tak mi pak jedna paní řekla, že už jste šli nahoru. No a tady jste. Konečně! Hele, ty jsi ten člověk, vid'š? Moc mě těší, jsem Chloe!“ usmála se a potřásla Korinovi ruku.

„Jo, já vím. Já se jmenuji Korin.“ řekl Korin a Chloe pokračovala: „A mimochodem! Roláda je můj pes. Je to bernardýn a měří tak dva metry! No, to asi přeháním, ale i tak je obrovská!“

„Ááááha. A proč nemáš všechno oblečení z peří?“ ze-

ptal se Korin.

„No, jsem přece jenom princezna, takžééé... Prostě jsem princezna, no. A nemohla bych jet s vámi? Moc bych si to přála!" Chloe udělala na královnu psí oči.

„Ne-e. Chloe, jsi princezna a budoucí královna, náš lid tě potřebuje! Nemůžeme risknout, že o tebe přijdeme! Zůstaň doma." rozhodla královna a položila Chloe ruku na rameno.

„Ááách jo! To není fér! Tak šťastnou cestu, Roso a Korine a Moride a Matyldo a Lolo a Borisi a Wille a-" nedořekla Chloe, když jí do toho skočila Rosa: „Chloe, to stačí. Víme, že přeješ šťastnou cestu všem!" Chloe přikývla a nečekaně jí objala.

„Budeš mi chybět! A než, odjedeš, musíš mi slíbit, že se vrátíš brzy! Slíb mi to!" volala Chloe.

„Promiň, nemůžu slíbit, že se vrátím brzy, protože nevím, jak dlouho nám to bude trvat! Ale slibuju, že se budu snažit přijít co nejdřív." usmála se Rosa. Nakonec všichni nastoupili do Gráúhmů a vyrazili na cestu za Arankou.

8. kapitola

Letěli neznámo kam. Korin seděl na zadním sedadle vedle Borise. Položil si luk s šípy pod sedačku. Hrál si s chuchvalcem nitě, který našel pod sedadlem. Pak ho to ale začalo nudit. Přemýšlel, jak se zabavit. *Promluvím si s Borisem!* napadlo ho a otočil se na Borise.

„Nevíš náhodou, kam to letíme?"

„Za Arankou přece." odpověděl mu Boris, jako by to byla úplná samozřejmost.

„Aha...A nevíš, kde ta Aranka je?"

„Hmm...Já ne. Ale prej to ví Moridus. Grr, nemáš nějaký sendviče?! Mám hrozný hlad!" stěžoval si Boris. Carevič zalovil ve svém batůžku a řekl: „Sendviče nemám, ale zato mám bagetu plněnou šunkou a zeleninou. Vem si!"

„Fakticky? Tak díky!" poděkoval Boris a vzal si bagetu. Zakousl se a s plnými ústy zahuhlal: „Ho tea! Ko he dobuota! Hmhmhm..." Korin se usmál a už se zase nudil. Seděl a seděl, nic nedělal. Zkusil opět zalovit v batůžku, jestli něco nenajde. Narazil na svojí nejoblíbenější knížku o jedné čarodějce, která hledala vzácný Křišťál moci, ale přitom jí chytí zlá královna zloduchů a snaší se jí ukrást Křišťál moci. Korin zajásal a pustil se do čtení.

Cesta mu při čtení rychle utekla. Byl do toho tak ponořený, že si ani nevšiml, že na něj někdo mluví.

„Korineeee! Jsi snad hluchý?!" křičela Rosa na Korina.

„Auajaha! Eee, co? Jo, no, hm, tu hůlku jí královna zloduchů vzala." zamumlal Korin a četl dál.

„Ach bože!" vzala se Rosa za hlavu a otočila se dopředu na Morida. Boris do Korina šťouchl a ten konečně zvedl hlavu a zmateně se zeptal: „Potřebuješ něco?"

„Jo, teda ne, spíš ano, i když...Hele, zvedni už oči od té knihy! Někdo na tebe mluví a ty nic! A kdyby něco, ptal jsem se, co je v tom batůžku od královny Zelindy."

„Jen nějaký blbosti..." mávl rukou Korin a četl si dál. Boris

vzdychl a dojedl si bagetu.

Po dlouhé době Rosa hlasitě vykřikla:

„Jsmeeee tuuuuu!!!" Boris radostně zavýskl a už chtěl vyskočit z Gráúhmu, ale naštěstí ho Rosa zadržela.

„Čekej, ty rychlíku! Co když ti řeknu, že pod náma je teď horká láva?" řekla.

„A ona tam je?!?" vyděsil se. Rosa se zasmála a vysvětlila mu, že přistáli na skále a zrovna oni jsou na kraji, takže kdyby Boris vyběhl ven, spadl by ze skály. Boris se při té myšlence otrásl a zeptal se: „No, a jak se dostaneme ven? A proč jsme na skále?"

„Tady je brána do Arančina království. Ven půjdeme druhou stranou. Na té je pevná zem." vysvětlila Rosa a pobídla Borise a Korina, aby vylezli. Carevič si vzal své věci a následoval Borise s Rosou, kteří už byli venku. Nadechl se čerstvého vzduchu a když se otočil, spatřil kamennou zeď. Na ní byla vyrytá vysoká žena s pláštěm a dlouhými šaty. V ruce držela hůl, na jejímž konci byla hadí hlava. Oči měla pronikavé a bylo v nich vidět samé zlo.

„To je Aranka?" zeptal se Korin a nespouštěl oči z obrazu na zdi. Rosa přikývla a dodala: „Pěkná, vid'?" Ale až ji poznáš, byl bys rád, kdybys na ní nikdy nenarazil."

Moridus zatím přemýšlel, jak bránu otevřít.

„Už jsi na něco přišel?" zeptala se ho Rosa.

„Nevím, nevím." Šel se podívat na bránu zblízka a po chvíli se mu na tváři objevil šťastný úsměv. Svolal všechny na jedno místo, posadil se a navrhl všem svůj plán.

„Vedle toho obrazu je malá kulatá díra. Uvnitř té díry je znak Arančina království, takže je jasné, že její služebníci a poddaní procházejí branou tak, že mají nějaké kolečko, které tam vloží a brána se otevře! Může to být třeba jen kamenné kolečko nebo taky amulet!"

„A jak se dostaneme dovnitř?" zeptala se Matylda.

„Bude to chtít čas a trpělivost," podíval se Moridus na Barnyho, který nesnášel čekání. Ten jen tiše zasténal a Moridus pokračoval dál. „Až někdo přijde nebo vyjde z království, my ho zaskočíme a budeme ho držet, dokud nám nedá ten amulet nebo co to je a my snadno projdeme branou.“

A tak si všichni našli nějaké pohodlné místo a čekali. Někteří si povídali, někteří četli. Ale nakonec všichni jen seděli a čekali...

9. kapitola

Čekali dlouho, předlouho, až nakonec se brána

začala hýbat. Chvěla se a z druhé strany se ozývaly početné hlasy.

„Katy!“

„Ano?“ ozval se jemný hlásek dívky, ve kterém byla znát únava.

„Odnes ten džbán Zackovi! A hned! Jacku? Vzal jsi s sebou můj klobouk?“

„Ehmm...No...Ne.“ odpověděl hrubý, chraplavý hlas.

„Tak pro něj běž! Ach jo! Jsou tak neschopní.“

Will vyděšeně ukázal na chvějící se bránu. Obraz Aranky se začínal ztrácet a před Korinem se objevila malá dívka s fialovými vlasy a růžovými šaty, na kterých byl vzor lízátek, dortíků a bonbonů. V ruce držela plastovou „kouzelnou“ hůlku. Svoje velikánské kukuče upírala zaskočeně na všechny před sebou. Rosa s Lolou se rychle vzpamatovaly a vrhly se na dívku. Ta začala ječet a kopat nohama.

„Hele, jestli chceš vyváznout živá, tak buď zticha.“ zklidnila ji Lola.

„Hahaha, to byl vtip! Samozřejmě, že tě nezabijeme! Nejsme přeci vrahové.“ dodala a kývla na Rosu. Společně odtáhly dívku za Gráuhmy, aby je nikdo neviděl. Rosa zavolala Korina a Erkly.

„Tak, řekněme, že jsi u výslechu, ano? Mám na tebe pár otázek. Nejprve jak se jmenuješ?“ zeptal se Will.

„Proč bych ti to jako měla říkat?!“ ječela dívka. Rosa se na ni výhružně podívala a dívka nakonec ustoupila.

„No dobře! Jsem Lily, no. Ale teď si zahrajem hru, jo? Ta hra se hraje tak, že já řeknu otázku a vy jí musíte PO-PRAVDĚ zodpovědět. A naopak. Takže já dávám otázku! Kdy mě pustíte?“

„Kdo říkal, že hra,“ namítl Korin.

„Až odpovíš na všechny naše otázky.“ přerušila ho Rosa.

„Otázku dávám já. Čím se brána otevírá?“ pokračoval Moridus v Lilyině hře.

„No...“ zaváhala Lily.

„Jéžíš! Copak nevíš, čím se brána otvírá?“ nechápal Will a Rosa se plácla do čela.

„Jéj, to nee! Jenom váhám! Nevím, jestli vám to mám říct...Co když na to Aranka přijde?“ obávala se Lily. Matylda ji uklidňovala, že se nemá čeho bát. Tak jim nakonec Lily odpověděla.

„Brána se otevírá... Tryssstanovým k-kamenem.“ sklopila Lily oči.

„Trystanovým kamenem??!“ vyjekl Korin. Všichni na něho upřeli zrak. Po chvíli dodal: „Dobře, nevím co to je Trystanův kámen a nikdy jsem to neslyšel, ale zní to děsivě!“

Lily jim ukázala zelenavý, hladký kámen, který měl stejný tvar jako kulatá díra u brány. Pak ho ale schovala a narovнала se.

„Na co ho potřebujete? Jestli chcete okrást můj skromný domov, tak vám ho nedám!“ nedala se Lily.

„Pche! *Skromný domov?* To tak! Jo a potřebujeme ho na záchranu Erklů. Jistě znáš Aranku. Zaklela je a my musíme zachránit tento lid. Další otázka: Dáš nám ho už?“ netrpělivě se zeptal Barny. Lily zaváhala. V hlavě měla zmatek. Co když jí ti cizinci lžou a chtějí prostě zničit její domov? Ale na druhou stranu je Aranka zlá a zaklít by je mohla! Koneckonců, nemají důvod ničit město, ve kterém žila. Teď už byla Lily rozhodnutá. Vyndala z kapsy Trystanův kámen a podala ho Matyldě. Ta se na ní usmála a podívala se na ostatní.

„Děkujeme!“ poděkovala Rosa Lily a v duchu zajásala. Matylda podala kámen Moridovi. Přešel k bráně a vložil kámen do díry. Brána se začala opět chvít a otřásat, až se nakonec otevřela. Korin přiběhl k Rose a řekl: „Nebylo by jednodušší, kdybychom proklouzli dovnitř, až by někdo vycházel nebo přicházel?“

„No jo, ale to není taková sranda, víš?“ vysvětlila mu to Rosa. Už ale nechtěli ztrácet čas a rychle vběhli do brány.

10. kapitola

Ocitli se v tmavém, podivně šedém městě. Všude byli lidé, kteří se ale moc vesele netvářili. Zdáli se být utahaní a někteří si i nadávali. Jakmile ale spatřili nově příchozí, na chvíli nastalo hrobové ticho. Korin nevěděl, co má udělat, a tak tam jen nehybně stál a zíral. Po chvílce zase všichni dělali, jako že se nic nestalo. Prostě si jich nikdo nevšímal. Až na jednu asi dvacetiletou dívku, která k nim rychle přiběhla a pokusila se o úsměv.

„Ahoj! Já jsem Claire. A vy? No to je jedno. Pojdte rychle za mnou, než se o vás dozví Aranka!“ Lily jim pošeptala, že Claire je hodná a že jí můžou věřit. Vyšli se tedy za Claire. Dovedla je až k jednomu chatrnému domku ze dřeva. Vešli dovnitř, ale bylo to tam moc malé. Jen dvě místnosti-obývací pokoj spojený s kuchyní a ložnice. V prvním pokoji byl stůl, dvě stoličky a krb, ve kterém plápolal oheň. V rohu byl sud s vodou.

„Nevím, kam byste si mohli sednout. Zeptám se dědy.“ Claire na chvíli vyběhla ven. Po pár minutách se vrátila s úsměvem na tváři.

„Dědeček pracuje jako truhlář. Mohl by vám půjčit nějaké židle, ale nesmíte je rozbít!“ oznámila jim. Najednou se domku nahrnul stařec a zavelel: „Všichni ven! Neseme sem stoličky!“ Všichni odešli ven a sledovali, co se bude dít. Stařec s několika mladíky nesl dovnitř stoličky různých velikostí. Pak se obrátil na Erkly a řekl: „Tak tady to máte. Jen mi je, prosím, nerozbijte!“

Moridus mu poděkoval a vstoupili opět do Claireina domku, který byl teď přeplněný stoličkami. Každý si někam sedl a Claire začala mluvit: „Proč jste sem přišli? Je to velice nebezpečné, se takhle potulovat po Naitarelu! Kdyby vás Aranka chytila, zabila by vás! Nebo byste jí navždy museli vařit jídlo nebo uklízet komnaty. Prostě je to nebezpečný!“

„Jsme tu kvůli Erklům. Aranka je zaklela a my musíme najít knihu vzpomínek, kterou nám ukradla.“ vysvětlil Moridus Claire.

„Aha. No jo, Aranka je děsná, teda spíš teď. Dříve byl Naitarel úžasným městem, kterému vládli králové a královny rodu Troiů. Jsou velice slavní, třeba král Eduard Troi byl moudrý a spravedlivý. Díky němu se neuskutečnila válka proti Ramandům. Jsou silní a také tvrdohlaví, jednají pokaždé moc unáhleně. Kdybychom s nima bojovali, prohráli bychom. Každá princezna nebo princ v sobě měl odmalička na něco talent. Všichni vládli *skvěle!* Jenže jednoho osudného dne se královně Amy narodila dcera. Amy všechny moc milovala a ještě víc milovala svou dcerku. Pojmenovala ji Aranka. No, jenže na ní neměla skoro vůbec čas, protože musela řešit různé spory nebo měla něco jiného. Když bylo Arance 5 let, stalo se něco strašného.“

„Och, to ne! Co se stalo?!“ strchoval se Korin, který se úplně vžil do Claireina vyprávění.

„Kdybys jí nechal mluvit, dověděl by ses to!“ sykla na něj Rosa a napjatě čekala, až Claire bude povídat dál.

„Hihi! No tak tedy.“ pokračovala Claire. „Bylo to tak strašné, že celé město a i města kolem Naitarelu byla smutná. Vlastně byli smutní navždy. Stalo se to, že královna Amy *onemocněla*. Ale nebyla to jen taková nemoc. Byla to Dechotka. Víte, co to je? To je nemoc, kdy se vám postupně začne špatně dýchat a pak jednoho dne, až budete spát, prostě...“ Claire to nemohla doříct. Najednou se hlasitě rozvzlykala. Zakryla si obličej a sesunula se na zem.

„...prostě...*umřela?*“ váhavě se zeptala Lola.

Claire smutně kývla a ostatní se zhrozili. Královna Amy umřela, když Arance bylo pět! Rosa si ke Claire klekla a objala ji.

„Neplač! Hele, takovej už život prostě je! Je to osud. Když má smrt přijít, přijde!“ usmála se Rosa.

„No a co se stalo dál?“ zeptal se netrpělivě Korin, když se Claire trochu uklidnila.

„Aranka byla tak zdrcená! Vždyť jí bylo teprve 5 let! A ani těch pět let si s Amy neužila. Královna byla pořád někde pryč. No a od té doby se Aranka hodně změnila. Vzala si do hlavy, že za to může celý svět! Chtěla se světu pomstít, za maminku. Ale jsem si jistá, že takhle by to Amy nechtěla. No, každopádně Naitarel ztratil královnu a Aranka byla moc mladičká. Zastupoval jí Kirský princ Laudim. Aranka si pomyslela: *Laudim zneuctil trůn Troi-*

ů! *Zneuctil trůn mé maminky!* *Naitarel přeci patří Troiům!* To ji pobouřilo ještě víc. Laudima nesnášela. Ve svých dvaceti pěti letech ho zabila. Naitarel z toho byl vyděšenější, ale ne tak jako ze smrti Amy. Konec konců, Laudim byl i docela dobrý král, ale lidé se o něj moc nezajímali. No a pak se Aranka pohádala s mnoha národy a státy. Na pověsti Troiů se tak udělala velikánská skvrna. Je to až k pláči!”

„No jo, dyť už jsi brečela.“ mávl rukou Korin. Rosa se na něj zamračila a dodala: „No, aspoň víme, že Aranka není vlastně tak úplně zlá!”

„A co teď hodláte dělat?“ zeptala se Claire po chvíli. Moridus řekl, že nejspíš nabijou energie a pak vyrazí do hradu Aranky.

„Problém je, kde budeme spát?“ obával se Moridus.

„Aj, to je opravdu problém. Hmm.....No jasně! Pojďte za mnou! Ukážu vám to místo.“ zaradovala se Claire a zamířila ke dveřím. Lola se tázavě podívala na Matyldu a ta jen pokrčila rameny.

Procházeli temnou uličkou mezi dvěma domy. Kolem bylo spoustu odpadků a všude to páchlo. Korin se otrásl, ale po chvíli si všiml jedné liány. Na zdech jich začalo přibývat, až nakonec nebylo poznat, že je tam vůbec nějaká kamenná zeď. Mezi liánami byly podivné růžové skvrny, které se podobaly Měsíci. Korin se zastavil a začal je zkoumat. Vyrušil ho náhlý křik.

„Koorineee!“ Carevič se otočil a spatřil velikánskou, zaprášenou místnost. Tady liány končily. Byly tu staré, roztrhané deky a polštáře, ale hlavně prach.

„Óó! Co to je za místo?“ zeptal se Korin.

„Ááááá! Kramadovlín! Za tohle vás Aranka úplně rozdrtí!“ ječela Lily.

„Co?!“ nechápal Korin, zatímco Claire se zděsila:

„Ona je tu taky?! Ehm... Hehe, zapomeň na všechno, co jsi viděla!“ usmívala se falešně Claire a strkala do Lily, aby odešla.

„Proč se to jmenuje Kramadovlín? Zní to...*divně!*“ divil se Boris.

„Bylo to místo, kde se ukrývali lidé před Arankou. Jednou jsme přemýšleli nad názvem tohoto místa a moje kamarádka řekla: 'Mělo by to být jméno, při jehož vyslovení si vybavíme kamarádství!' No a jeden ňouma ji špatně slyšel a zeptal se jí: 'Kramadátsví?' A od té doby je to Kramadovlín.“ vysvětlila jim to Claire.

Lola radostně skočila do polštářů a oprášila je. Ostatní si položili své věci a odpočinuli si.

11. kapitola

Korin otevřel oči a hrozně polekal. Na pár vteřin totiž nevěděl, kde je. Pak si vzpomněl, že je v

Kramadovlíně. Rozhlédl se, ale ostatní ještě spali. Potichu se natáhl pro svůj batoh a vytáhl si z něj svou nejoblíbenější knížku a začal si číst.

Když se ostatní vzbudili, přišla Claire a přinesla jim čokoládové sušenky s mlékem.

„Musíte se podělit, protože mám tady jenom pět skleniček.“ dodala a všichni se k ní honem nahnuli. Tác se sušenkami a mlékem položili doprostřed místnosti a začali jíst.

„Gíky, Cuaire!“ zahuhlal s plnou pusou Korin. Když už na tácu nic nebylo, Moridus řekl: „Claire, mnohokrát ti děkujeme, ale teď už musíme jít. Sbohem a snad se ještě uvidíme!“ Erklové si začali sklízet své věci a rozloučili se s Claire. Korin si pak všiml, že v koutu rohu stojí Lily. Zeptal se jí, jestli půjde s nimi. Byla zaskočená, ale nakonec kývla a s úsměvem se k nim přidala. Byla všem moc užitečná, protože jim ukázala cestu k hradu. Ten se nacházel na kraji města. Byl modrý a hrozně veliký. Měl samé věže a věžičky a brána měla tři malé zámky a jeden obrovský. Hrad byl dole zakrytý křovím a uprostřed toho čněla k nebesům mohutná a ze všech nejhezčí věž zdobená kamennými hady.

Když Lily dovedla Erkly a Korina k hradu, řekla: „No, já už budu muset - královna na mě čeká. A kdyby vám to pomohlo, zabavím ji.“ Pak zmizela mezi křovinami.

„Tak pojďme. Musíme se dostat dovnitř, ale bránu neotevřeme. Má někdo nápad?“ zeptal se Moridus. Rosa jim řekla, aby nejprve pořádně obhlédli celý hrad a třeba najdou nějaké otevřené okno nebo tak něco, kudy by se dostali dovnitř. Všichni souhlasili, a tak se vydali na obhlídku hradu. Korin ale spíš obdivoval pečlivě vyřezané obrazy, které visely na stěnách hradu, než aby hledal nějaké otevřené okno. Najednou Matylda vykřikla: „Támhle!“ a ukázala na díru ve zdi, na které byly mříže. Willa napadlo, že by mohli mříže odříznout Korinovým mečem, a tak si ho carevič vyzul a hned zkoušel odříznout mříže. Trvalo to pořádně dlouho. Nakonec se mu to i když po dlouhé době podařilo. Matylda zajásala a pomohla ostatním dostat se dovnitř. Místa tu bylo docela dost, takže se sem všichni vešli. Díra končila v jedné špinavé místnosti, plné krys.

„Fúúú! Krysy! Nemůžeme jít jinam?!“ ječela Lola a Rosa ji hned ucplala pusou. Lola se krys hrozně štítla a stejně tak všech hlodavců. Moridus zatím zkoumal místnost a přitom přemýšlel nahlas: „Hmm...tenhle pokoj je hooóódně starý. A asi tu dlouho nikdo nebyl. Všude samý prach...“ Oprášil jednu krabici a ukázalo se, že je to truhla. Zlatá, lesklá truhla.

„Páni! Co tady dělá taková hezká truhla?“ divila se Rosa. Otevřeli tu truhlu a v ní bylo...

„Poklad !!! Páni!!! Je to poklad! Zlaté mince, náhrdelníky, prsteny a poháry!“ jásal Korin. Oprášili celou místnost a teď vypadala úplně jinak. Bylo to tu všechno plné zlata. V rohu však nebyly žádné peníze ani poháry. Byla tam zamrzlá, spící dívka. Když ji všichni spatřili, vyděsili se. Rosa se odvážila dotknout se ledu. Ten najednou začal tát a před nimi nyní stála bělovlasá dívka s lehce namodralou pletí. Na zádech jako by měla... opravdu, byla to křídla! Opravdová a průhledná křídla!

„Děkuji vám! Vysvobodili jste mě s té hrozné kletby!“ promluvila dívka a dodala: „Pomůžu vám dostat se za Knihou vzpomínek. Jmenuju se Jarona a mám moc ráda jaro. A teď otevřete tyto dveře, mimochodem, není teď jaro?“ ukázala na dveře na druhé straně místnosti, které byly téměř stejné jako teď.

Moridus zatáhl za kliku a vyšel ven, ostatní šli za ním. Jarona je vedla temnými chodbičkami a různými zkratkami ke Knize vzpomínek. Málem je Lola prozradila, protože vyjekla, (zase se lekla krysy) zrovna, když byl na blízku jeden strážný. Srdce jim rychle bušilo, a čekali, co se stane. Nakonec je ale naštěstí nikdo neobjevil a oni došli až k jedné chodbě, na jejímž konci byly jediné dveře. Jarona jim řekla, že uvnitř jsou dva strážci.

„Já je zabiju!“ zvolal Korin a ostatní souhlasili. Korin vtrhl dovnitř a snažil se zabít dva strážce. Ti ale byli připravení. Vytasili své meče a sázeli jednu ránu za druhou. Korin byl zaskočený, ale rychle se vzpamatoval. Hodil svůj luk se šípy Willovi a ten s ostatními bojovníky bránil Korina. Strážce nakonec po těžkém boji porazili a už se těšili na Knihu vzpomínek. Zvědavě se nahnuli kolem malého, bílého a kulatého stolku. Na něm však neležela, jak čekali, kniha vzpomínek, ale obyčejný papír. Bylo na něm něco napsáno. Rosa ho zvedla a přečetla: „*Bud' trpělivý a dostaneš vše, co budeš chtít. Však peníze nejsou opravdový poklad!*“

Co to je?! Proč to tu je?!?!?!“ Podivila se, pak si ho schovala do kapsy.

„Jděte dál!“ pobídla je Jarona. Poslechli ji tedy a šli dál. Před nimi byly další dveře. Otevřeli je a strašně se lekli. Za dveřmi totiž byla obrovská místnost.

12. kapitola

Byla tu dvě poschodí. Dole stály dvě řady ozbrojených bojovníků a vzadu za nimi se hrozivě tyčili lučištníci. Nahoře rovněž byli vidět bojovníky, ale byli seřazeni do kruhu. Uprostřed stál stejný stůl jako v předchozí místnosti.

!„Na tom stole musí být kniha vzpomínek!“ napadlo Korina.

„Ale jak se tam dostaneme? Je nás jen sedmnáct! Vlastně osmnáct, když připočítám tebe.“ ukázala Rosa na Jaronu.

„Potřebujeme posily.“ řekla Jaron a Korin zamumlal: „No, nepovídej!“

Jaron, dosud levitující nad zemí, si teď stoupla na zem a zavřela oči. Rozpažila ruce a pronesla pár slov. Zatančila nějaký tanec či co a začala světle modře zářit. Vznesla se nad zem a všichni na ní koukali s otevřenou pusou. Najednou se před nima začali objevovat další duchové. Bylo jich asi 30. „Tohle jsou všichni, kterým Aranka ublížila. Seznamte se s Laudimem.“ řekla Jaron.

„Těší mě!“ usmál se vysoký duch, který měl dlouhý plášť a za opaskem meč. Vousy mu zakrývaly téměř celou polovinu obličeje, ale nedokázaly zakrýt jeho milý a veselý úsměv. Erklové a Korin se seznámili s ostatními duchy lidí, kterým ublížila Aranka.

„No, tak už bychom měli jít. Ať to máme rychle za sebou. Možná se s někým z vás uvidím ve světě duchů!“ zaradovala se Jaron.

„Áá! Nestraš nás tu! A teď si rozdělíme role. Máme tu lučištníky? ...Tak jo, doufám, že střílíte dobře. Máte luk? ...Fajn, takže vy půjdete jako první a začnete na mě z boku střílet. Pak přijdou naši bojovníci a začne boj. Vy budete bojovat s těmi dole a Boris, Korin, Rosa, Will, Lola a Matylda se propíží nahoru. Nikdo si vás v zuřivém boji jistě nevšimne. Lučištníci půjdou s vámi a pomůžou vám. Tak se připravte, lučištníci.“ zavelel Moridus a lučištníci vyrazili. Ostatní po chvíli uslyšeli hlasitý řev a bojovníci vběhli dovnitř. Boris, Korin, Rosa, Will, Lola a Matylda se skrčili a plížili se ke schodům do druhého patra. Lučištníci je zahlédli a vyrazili za nimi. Bojovníci v horním patře už si všimli nezvaných hostů, a proto je lučištníci ani Erklové s Korinem nepřekvapili. Zaútočili na ně a nikdo se přes ně nedostal. Až na hubenou Rosu, která využila chvíle, kdy všichni bojovali a protáhla se mezi zuřícími bojovníky, kteří si jí vůbec nevšimli. Úplně nakonec ale takové štěstí ale neměla. U stolu stáli tři bojovníci a ti ji uviděli. Rosa zacouvala a už si myslela, že je to její konec. Naštěstí si vzpomněla na Akardimův štít a tak ho rychle vytáhla z kapsy a nahmatala tlačítko. Štít se najednou zvětšil a zastavil všechny rány tří bojovníků. Rosa ale nemohla celou dobu jen stát a odrážet jejich rány, a tak vykřikla:

„Duchu! Ehm, Jaron!“ Jaron se tu najednou objevila a zeptala se: „Potřebuješ něco?“

„Hádej! No jasně, že něco potřebuju! Pomohla bys mi s nima? Začínají mě bolet ruce!“ křičela Rosa na Jaronu, která jen s úsměvem kývla. Potom něco zamumlala a rukama ukázala na tři bojovníky. Ti po chvíli zmrzli. Rosa Jaroně poděkovala a zmenšila si štít. Přiběhla ke stolu a zaradovala se, protože konečně našla Knihu vzpomínek. Jaron zmrázila ještě pár Arančinych bojovníků, ale pak znenadání spadla na zem. Erklové pobili zbylé bojovníky a přiběhli k Jaroně. Ta se po chvíli probudila, ale vypadala unaveně a bledě. Erklové s Korinem tedy přiběhli ke stolu s Knihou vzpomínek. Korin

jí otevřel na první straně. Byl tam obrázek nějaké slavnosti a nad obrázkem bylo napsáno ozdobným písmem **Oslava duhy**.

Korin listoval dál a když došel skoro ke konci, zaujal ho jeden velmi zajímavý obrázek-uprostřed stál Erkl a kolem něho byl namalovaný pták, kniha, brýle přidělané k umělému nosu a otazník. Korin přemýšlel, co to může znamenat. Pak vykřikl: „No jo! Je to jasný jako facka! Erklové pomáhají ptákům, jsou moudří, mají smysl pro humor, ale chybí jim jedna věc! Celý život jen žijete pod Duhovým ostrovem nebo pomáháte ptákům. Ale vůbec se nezajímáte o ostatní! Musíte začít...třeba aspoň obchodovat s jinými městy a státy! Můžete také cestovat po světě!“ Erklové váhali, protože nikdy s ostatními státy a městy nemluvili. Moridus po chvíli ticha zvolal: „Skvělý nápad! Tak odtědka budeme mít obchod jménem *Erklovské speciality!*“

„Jo jasně, ale co bychom tam prodávali?“ namítla Rosa.

„Myslíš, že lidi mají nějaké Graúhmy? Nebo Zajmandely?“ smál se Korin a někteří souhlasně pokyvovali. Moridus je po chvíli pobídl, aby už šli, vtom ale nahoru vyběhli nějakí Arančini bojovníci. Rosa se zmateně podívala dolů. Laudim vyletěl k ní a všechno jí vysvětlil: „Je jich tolik! A my už jsme je skoro porazili, ale pak si vytáhli nějakou zbraň, která z nás vysála sílu.“

„Emm... aha. Říkala jsem si, že jsi nějaké bledej.“ řekla Rosa a jen taktak se vyhnula meči jednoho z Arančinych bojovníků. Najednou za sebou uslyšela volat Korina: „Máš ten Amulet přání! Použij ho!“

Rosa váhala, ale když si všimla, jak Erklům ubývají síly, rozhodla se, že to udělá. Vzala Amulet přání do ruky a zašeptala: „Přeju si, abychom porazili Arančiny bojovníky.“

Ve stropě se vytvořila díra a tou dírou proletěl blesk, který uhodil do pěti duchů (do Jarony, Laudima, Rity, kočky Múrky a do Lisy).

13. kapitola

Rosa si už pomyslela, že řekla něco špatně, ale pak to pochopila. Jaron, Laudim, Rita, kočka Múrka a Lisa nabrali zase sílu a vypadali ještě lépe než předtím. Rita zakroužila Rose nad hlavou a vykřikla: „Jsme teď ještě silnější než dřív!“ A vytvořila kouli, která proměnila deset Arančinych bojovníků v zelený prach. Nakonec zbylo jen pár bojovníků, kteří ale utekli.

Všichni s úsměvem na tváři sešli po schodech

dolů a spatřili Jaronu, jak si povídá s jedním Arančiným bojovníkem.

„Jééé, ahoj lidi. Tohle je můj kamarád. Jmenuje se Tarin a zní to jako Korin!“ zasmála se Jaronu.

Všichni se s Tarinem seznámili a poznali, že je to vlastně velmi milý člověk.

„Proč jsi vlastně Arančin bojovník?“ zeptal se po chvíli Korin.

Tarin mu odpověděl: „Dřív jsme s mým kamarádem Lilkem ukradli Arance takový prstýnek a ona nás za to nezabila, ale museli jsme jí sloužit.“

„Hahahahaha!“ Korin se na zemi válel smíchy. Všichni se na něho nechápavě dívali.

„Promiňte, ale...hahahaha!“ smál se neustále Korin, „už dočistě udýchaný, jak se, hahaha, může někdo, hahahahaha, jmenovat Lilek?! Hahahahaha!!!“

Rosa jen mávla rukou a zeptala se: „Kde vůbec ten Lilek je?“

„Noo, vy jste z něho udělali zelený prach.“

„Aem...to jsem nejspíš byla já...“ omluvně se podívala na Tarina Rita.

Nakonec Erkly a Korina duchové vyprovodili. Uprostřed veselého hovoru je ale zaskočila Aranka. Jakmile je spatřila, naštvála se, ale pak trochu zesmutněla, aby se zase pořádně naštvála.

„Ty!!!“ zařvala na Laudima, „Myslíš, že ti patří Naitarelský trůn, co?! No to teda ne! Patří Troiům a tak to taky zůstane! A jak jste porazili všechny mé vojáky?!“

„Nejsou to spíš bojovníci?“ zašeptal Korin, který už mezitím zase zvážněl, ale Aranka ho ostře okřikla: „Mlč, nevíš sis náhodou, že k tobě mluví královna! A... Jaronu?“ Aranka nechápavě hleděla na Jaronu, která se tu zčistajasna objevila.

„Aaahoj!“ zamávala jí Jaronu.

„A-a-ale jak to, že jsi živá? Ty jsi duch? Vždyť jsem tě zaklela!“ nechápala Aranka.

„Osvobodili mě tito milí Erklové. A potkala jsem také Tarina!“ A pak jí Jaronu vyprávěla všechno, co se od té doby stalo.

Nikdo kromě duchů nic nechápal. Proč byla Aranka tak divná, když si všimla Jarony? A proč je Jaronu na Aranku tak milá?

„Vysvětlí mi tady už někdo, co se tu děje?!“ vykřikl Korin. Jaronu se zasmála a odpověděla mu: „Aranka je má sestra. Zabila mě hned po tom, co zabila Laudima. Ale já vím, že toho teď lituje.“ Aranka se usmála na Jaronu.

„Ani nevím, proč jsem vás zaklela a proč jsem byla tak zlá! Mamka by si to tak určitě nepřála. No už vím, proč! Nechtěli jste mi půjčit Knihu vzpomínek!“

„Nemůžeme ji půjčit nikomu!!!“ založila Rosa ruce v bok.

„No to je jedno. Nechcete jít raději jinam?“ navrhla Aranka a zavedla je do hlavního sálu.

„Nedáte si něco? Třeba ořechy polévané chrupinkovou omáčkou!“ nabídla Aranka Erklům a Korinovi jídlo.

„No, vlastně budeme už muset jít.“ odmítl Moridus.

„Jak to?!“ posmutněla Aranka.

„Nejsme tady na dovolené!“

„Co se stane, když tu zůstanete trochu déle?“ namítla

Aranka a tak Erklové a Korin zůstali. Aranka jim přinesla ořechy polévané chrupinkovou omáčkou a pak řekla: „Tak a teď musím udělat pár změn.“

14. kapitola

Aranka svolala všechny občany města a oznámila jim, že mají zase jídlo za normální cenu, nemusí pro ní šít ty úžasné šaty z látky, která se získává až v lávové jeskyni, mohou už zase chodit normálně ven i zpátky a další takové věci.

Erklové si říkali, jestli je to vůbec ta samá Aranka jako dřív. Najednou začali podivně blikat a po chvíli se změnili v orly.

„To ne!“ vyjekla Aranka a všichni zmateně pobíhali kolem. Vtom Aranku napadlo, že má v zámku knihu s kouzly, ve které je kouzlo, jak je zbavit jakéhokoliv prokletí na pár minut.

Nakonec se Erklové a Korin se všemi rozloučili a letěli zpátky do Skleněného města. Korin měl takovou radost, že osvobodil Erkly, že celou cestu mluvil o tom, jak je hrozně moc šťastný.

Když se všichni šťastně vrátili na Duhový ostrov, královna už na ně čekala.

„Vy už jste tady?“ zeptala se Zelinda, když je před sebou spatřila.

„Ano a máme sebou i Knihu vzpomínek!“ odpověděl jí s radostí Moridus. „a víme, co nám schází! Obchod! Bude se jmenovat *Erklóvské speciality* nebo *Erklóvský ráj*! Budeme tam prodávat naše obyčejná jídla, protože jinde je nemají, a taky tam můžeme prodávat oblečení nebo jiné věci z peří a tenhle obchod bude nakonec tak známý, že ho budou vyhledávat lidi po celém světě a budeme mít každý den minimálně padesát objednávek...“

„No tak! Zklidni se! Jestli chceš básnit dál, tak si vezmi papír a napiš mi to tam, já to pak vyho... teda vlastně přečtu si to. A teď pojďte se mnou,“ zavelela Zelinda a zavedla Erkly a Korina do svého hradu. Hrad byl postavený velmi blízko Bílé věže, a tak najednou uviděli, jak z věže tryskem vyběhla Chloe.

„Chloe!“ vykřikla Rosa a běžela jí naproti. Obě se objaly a Chloe se Rosy pořád vyptávala, jaká byla cesta. Zelinda na ně ale po chvíli křikla: „Holky! Pojďte už!“ a tak Rosa s Chloe příběhly a přidaly se opět k nim. Zelinda je zavedla do hlavního sálu a tam se všichni posadili ke stolu.

„Tak, proč jsme tady?“ zeptal se Korin.

„Musíme uspořádat oslavu! A taky musíme založit ten obchod. *Erklóvské speciality* mi přijde divné.“ řekla Zelinda, když se všichni posadili.

„A kdy bude ta oslava?“ zeptal se Korin.

„Hned pozítří!“ oznámila jim Zelinda a začala říkat, co kdo připraví na den oslavy.

Druhý den každý o té oslavě mluvil.

„Nemůžu se dočkat! Budeme zase moct normálně plavat, chodit po jiných zemích a nebudeme orlové! Bude .

to super!" těšila se Chloe, když byla s Rosou na přípravě oslavy. Odpoledne ve dvě hodiny přišla královna Zelinda, stoupla si na pódium a řekla:

„Ehm, ehm! Ráda bych vám oznámila, že „Erklové už nejsou orlové! A to díky tomuto člověkoví, Korinovi!“

Všichni začali tleskat. „A nezapomeňte, že zítra bude oslava!“ dodala Zelinda zbytečně. Jak by mohli zapomenout na oslavu, když se na ní tak těšili!

15. kapitola

Královna Zelinda se rozhodla připravit oslavu. A tak se druhý den už časně zrána všude věšely ozdoby různých tvarů, různých velikostí a různých barev. Korin byl zrovna ve svém pokoji a snažil se nějak zabavit. Když ho nenadchla jeho oblíbená knížka, zajmandel s chropinkami ani poslouchání hudby, rozhodl se, že půjde ven. Jakmile vyšel ze dveří, prolétla kolem něj bílá koule. Ohlédl se za ní a s úsměvem na tváři zjistil, že je to Chloe se svou Roládou. Chtěl jim zamávat, ale to už Chloe se svým psem zmizela za keřem. Když se Roláda uklidnila a Chloe se zase objevila, řekla: „Jdu k Rose na oběd. Prý máš jít taky, potřebuje ti něco sdělit od královny Zelindy.“ A tak šel Korin s Chloe. Dorazili k Rosinu skleněnému domku s malou zahrádkou. Zaklepali na dveře.

„To už jste tady? To je fajn, zrovna připravuju jídlo.“ Ve dveřích se objevila Rosa a pustila své hosty dovnitř. Ti se usadili v malé kuchyňce ke skleněnému stolu a sledovali Rosino vaření.

„Cos mi to vlastně chtěla říct, Roso?“ vzpomněl si Korin, proč tady vlastně je.

„Zítra bude oslava! Hrozně se těším. Boris tě odveze domů den po ní. Pokud tu nechceš být, mohl by tě odvézt zítra ráno před oslavou.“

„Samozřejmě, že chci zůstat na oslavu! Navíc by kvůli mně Boris prošvihl oslavu a to určitě nechce.“

„Tak dobře.“ usmála se Rosa. „No, už mám uvařeno! Je 11 hodin, tak už se asi najíme, ne?“ Chloe i Korin souhlasili, proto Rosa vytáhla ze skříňky tři talíře a tři misy, na stůl položila hrnec.

„Hmm, to voní!“ nasával Korin podivnou vůni z hrnce. Rosa roztáhla ústa do širokého úsměvu a sundala utěrku, kterou byl hrnec zakrytý.

„Tohle je pečený kýval. Kýval je takové to zvíře, které má jen nohy a ocas a takové ty soví uši. Umí létat, viděl jsi ho ostatně na vlastní oči, když jsem tě sem odnesla. K tomu jsem pro vás ještě udělala gajomskou omáčku a knedlíky. To asi máte v té své zemi také, ne?“ Když se najedli, povídali si a hráli hru, kterou vymyslela Rosa.

Další den, jakmile se Korin probudil, vyskočil z postele, vyčistil si zuby a převlékl se do toho nejhezčího oblečení, které mu půjčili Erklové. Byla to kratší, černá bunda, šedý svetr, tmavě modré kalhoty a košile stejné barvy. Bundu si zapnul až k poslednímu knoflíku a vyrazil ven, aniž by se nasnídal. Oslava byla už téměř připravená. Všude běhalo spoustu lidí, kteří se nemohli dočkat oslavy. Patřil

nápisem, který nemohl Korin přečíst, protože byl napsaný nějakým zvláštním jazykem. Zbytek odpoledne pak strávil pomáháním s přípravami na oslavu. Když se blížilo poledne, bylo už vše hotové.

Vtom přiběhla Rosa. „Královna Zelinda sem jde!“ informovala je. A opravdu, právě přicházela královna Zelinda. Stoupla si na menší bedničku a do ruky si vzala nějakou tyčku, která trochu připomínala tužku. Jakmile promluvila, Korin pochopil, že ta tyčka slouží jako mikrofon.

„Všechny vás tu vítám! Dnes jsme se tu sešli, abychom oslavili čin člověka Korina, který nás zbavil té hrozné kletby!“ usmívala se na všechny Zelinda.

„A teď může začít oslava!“ Všichni začali vyskat a radovat se z oslavy, z toho, že už nejsou orlové a nebo jen tak. Najednou přikráčely Lola a Matylda, které nesly velké podnosy s různými dortíky. Jakmile ty tácy položily na stůl, všichni se nahromadili kolem a křičeli „Dejte mi tenhle dortík!“ nebo „Já chci taky!“ nebo i „A co já?!“. Korin si vzal malý modrý dortík s čokoládovou polevou a přisedl si k Rose, Chloe, Borisovi, Willovi a...

„Kdo je tohle!“ zeptal se Korin s pohledem na tmavovlasého kluka, který seděl vedle Borise.

„A no jo, vy se ještě neznáte! Tohle je Oskar. Oskare, náš kamarád Korin!“ Po chvíli Korin poznal, že Oskar je veselý a bláznivý Erkl, který moc rád vtipkuje. Zbytek dne Korin strávil požíváním různých dobrot od Loly a Matyldy, smáním se s Oskarem, Borisem a ostatními a taky hraním her nebo soutěží.

„Korine, vstávej, jestli se chceš vrátit domů! Už je téměř poledne!“ probudil ráno Korina veselý hlas. Korin se posadil a spatřil, jak na něho z okna mává Oskar. Za jeho zády se motal Boris. Proboha! Vždyť jsem se měl s Borisem sejít před Bílou věží už v osm hodin! zděsil se Korin. Vyskočil z postele, naznačil Oskarovi, že bude za chvíli hotov a zalezl do koupelny. Po pěti minutách vylezl, hodil na sebe své oblečení, ve kterém ho tehdy přinesla Rosa v orlí podobě a co nejrychleji naházal do batůžku svoje věci, které rozházal po celém pokoji. To mu trvalo 10 minut, a pak už se přirůčil ke Graůhmu, kde stáli pobavení Oskar a Boris.

„Neboj, je teprve půl osmé!“ smál se Boris a Oskar se rozchechtal na celé kolo.

„Cože?!“ Korin tam stál s otevřenou pusou, pak se ale také rozesmál.

„No nic, už budeme muset jít. Tak...“

„Počkejte! Přece neodjedete, aniž by jste se rozloučili!“ volala na ně z dálky právě přibíhající Rosa a za ní běželi všichni Korinovi kamarádi.

Po dlouhém rozloučení Korin konečně nasedl do Graůhmu a Boris ho odvezl domů. Jeli dlouho, dlouho, jeli spoustu dní, ale nakonec dorazili. Když z Graůhmu vystoupil, nikdo Korina nepoznal - až na jeho otce. Car se zrovna procházel v parku, ale jakmile zahlédl Korinovu tvář, přiběhl a objal ho. Bylo to velké objetí, protože car už ani nevěřil, že Korina někdy uvidí.

No, a Korin se možná jednou dočkal i toho Erklovského obchodu...